

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден — четиридесет и пета част

Jeff Pippenger

2026-02-12

Число четиридесет и пет

Преглед

Левит двадесет и трета глава посочва три изпитания в рамките на периода на Петдесетница на сто четиридесет и четирите хиляди. Съгласуването на първия ден от празника Шатроразпъване с деня на Петдесетница, а след това и съгласуването на четиридесетте дни, през които Христос поучаваше учениците лице в лице преди Своето възнесение, с деня на първите плодове, създава цялостна структура, която представлява вестите на трите ангела.

Когато „смъртта, погребението и възкресението“ се прилагат като един-единствен пророчески ориентир, който има три стъпки, както е представен чрез Христовото кръщение, установяваме, че пет дни след възкресението, в деня на първите плодове, краят на седемдневния празник на безквасните хлябове настъпва като свято събрание. Така при Христовото възкресение, което съответства на приноса на първите плодове, следва период от пет дни.

В края на структурата, която се образува чрез съпоставянето на първия ден от празника Шатроразпъване с деня на Петдесетница, има още един ориентир с три стъпки, следван също от пет дни, който достига до Петдесетница.

Между тези две „тристъпкови ориентир“, последвани от пет дни“, има период от тридесет дни. Когато съпоставим първия ден на празника Шатроразпъване с деня на Петдесетница, разбираме, че пет дни преди празника Шатроразпъване е бил Денят на умилоствението. Десет дни преди Деня на умилоствението е бил празникът Тръби. Четиридесетте дни, през които Христос поучава лице в лице след Своето възкресение в деня на първите плодове, съответстват на пет дни след празника Тръби и на пет дни преди Деня на умилоствението.

Тристъпалният ориентир на Неговите „смърт, погребение и възкресение“, последван от пет дни до края на празника на безквасните хлябове, след това се повтаря тридесет дни по-късно, когато настъпва тристъпалният ориентир на „тръбите, възнесението и съда“, които от своя страна са последвани от пет дни до Петдесетница. Началният тристъпален ориентир лесно се определя като един ориентир с три стъпки, защото е непосредствено отъждествен като такъв с Христовото кръщение, което символизира Неговите „смърт, погребение и възкресение“. Кръщението беше алфата на свещения период от 1 260 дни, който достигна своята кулминация в Неговите „смърт, погребение и възкресение“, които бяха омегата на 1 260-те дни.

Тристепенният ориентир в края на петдесатния период трябва да бъде разпознат чрез пророческо приложение. В петдесетте дни на петдесатния период същата структура се открива в началото и в края. Въз основа на принципа, че Христос винаги онагледява края с началото, можем да определим празника на тръбите, последван от възнесението, последвано от Деня на Умилостивението, последван от пет дни, като един „тристепенен ориентир, последван от пет дни“.

Ние също така проверяваме предложените три стъпки чрез библейските насоки относно характеристиките на всяка от трите стъпки. Тези три стъпки многократно са представени в Божието Слово. Те са трите ангела; те са дворът, Светото място и Пресвятото място; те са делото на Светия Дух в изобличаването за грях, правда и съд. Определянето на празника на тръбите, възнесението и Деня на умилостивението като тези три стъпки изисква всяка от стъпките да съответства на утвърденото библейско свидетелство.

Тръбите са предупредителна вест и са свързани с първия ангел, който извиква: „бойте се от Бога“. Възнесението на Христос е символ на славата на Неговото Второ пришествие, защото вторият израз на първия ангел е: „въздайте Нему слава“. Денят на умилостивението е символ на съда, а третият израз на първия ангел е: „настана часът на Неговия съд“. Има няколко начина да се установи, че пророческите характеристики на трите стъпки в знака по пътя в края на Петдесатния период представят трите стъпки на вечното благовестие, където мнозина са „очистени, избелени и изпитани“.

И така, тогава можете да видите, че при първия ориентир от трите стъпки се принася приносът на ечемичния първи плод, а при последния ориентир от трите стъпки се принася приносът на пшеничния първи плод. Тогава бихте могли да видите, че алфа-трите стъпки на петдесатния период обозначават безквасния хляб, но омега-ориентирът от трите стъпки обозначава квасния хляб. Тогава бихте могли дори да видите, че в ориентира от три стъпки в началото е мястото, където Христос бе издигнат, за да привлече всички човечи, а в заключителния ориентир от три стъпки се издига знамето на сто четиридесет и четирите хиляди, за да привлече езичниците.

Първият и третият ангел са един и същ ангел на пророческо равнище, защото първият е началото, а третият е краят. Първият ангел, Алфа, възвестява откриването на съда, а последният ангел, Омега, възвестява приключването на съда. Вестта на първия ангел бе укрепена чрез изпълнението на исляма на 11 август 1840 г., а третият ангел бе укрепен чрез изпълнение на исляма на 11 септември. Сестра Уайт ни уведомява, че мисията както на първия, така и на третия ангел, беше да осветят земята със славата си. Изобилстват и други свидетелства и те предоставят достатъчна подкрепа за отъждествяването на структурата на петдесатния период, както е изложена в петдесетте дни от Христовото възкресение до Петдесетница, с първите двадесет и два стиха на Левит двадесет и трета глава и с последните двадесет и два стиха на Левит двадесет и трета глава. Между двата ориентирни белега, които представляват ориентирен белег от три стъпки, следван от пет дни, има тридесетдневен период, който представя втория ангел.

Първият ориентир от „три стъпки, последвани от пет“ дни е първият ангел; тридесетте дни са вторият ангел; а вторият ориентир от „три стъпки, последвани от пет“ дни е третият ангел. Тези три стъпки обхващат целия петдесетен период до Петдесетница, която след това бележи началото на седемте дни на празника Шатроразпъване, представляващ изливането на късния дъжд по време на кризата на неделния закон, започваща с неделния закон в Съединените щати и продължаваща, докато Михаил се изправи и човешкото благодатно време приключи. Структурата е божествена, но тя поражда някои сериозни съображения.

Сериозни съображения

Ясно е, че ориентирът, представен чрез „тръбите, възнесението и съда“, е лакмусът и третият изпит. Третият изпит винаги е лакмусовият изпит, при който характерът се проявява, но никога не се развива.

„Характерът се разкрива чрез криза. Когато настойчивият глас прогласи в полунощ: „Ето, младоженецът иде; излезте да го посрещнете“, заспалите девици се пробудиха от съня си и се видя кои бяха направили подготовка за събитието. И двете страни бяха заварени неподготвени, но едната беше подготвена за извънредното положение, а другата се оказа без подготовка. Характерът се разкрива чрез обстоятелствата. Извънредните положения изваждат наяве истинския метал на характера. Някое внезапно и неочаквано бедствие, загуба на близък или криза, някаква неочаквана болест или мъка, нещо, което изправя душата лице в лице със смъртта, ще извади наяве истинската вътрешна същност на характера. Ще стане явно дали има, или няма, някаква действителна вяра в обещанията на Божието слово. Ще стане явно дали душата се поддържа от благодатта, дали в съда заедно със светилника има масло.“

„Времена на изпитание идват за всички. Как се държим ние под изпита и изпитването от Бога? Угасват ли светилниците ни? или продължаваме ли още да ги поддържаме да горят? Подготвени ли сме за всяка извънредна нужда чрез връзката си с Този, Който е пълен с благодат и истина? Петте мъдри девици не можеха да предадат характера си на петте неразумни девици. Характерът трябва да бъде формиран от нас като отделни личности.“ Review and Herald, 17 октомври 1895 г.

Когато настъпи ориентирът на празника на тръбите, вашият характер е завинаги запечатан, вие сте издигнати като знаме и греховете ви са завинаги заличени. Трите стъпки представляват три аспекта на запечатването. Настъпването на вестта на Среднощния вик изявява онези, които имат масло и които са издигнати като знаме, когато греховете им биват премахнати. Вестта, делото и печатът са все един и същ ориентир. Това е ориентир, „който довежда душата лице в лице със смъртта“ поради „неочаквано бедствие“. Тръбата на исляма представлява това „неочаквано бедствие“. В този момент вестта: „Ето, Младоженецът иде“, се прогласява пет дни преди неделния закон, където вестта преминава в силния вик на третия ангел.

Трите стъпки на ориентирния белег са елементи, които определят запечатването и издигането на сто четиридесет и четирите хиляди, непосредствено преди неделния закон.

Ясно е, че лакмусовият критерий „тръби, възнесение и съд“ е бил представен чрез лагерното събрание в Ексетър. Петте дни между Деня на умилоствението и Петдесетница представляват шестдесет и шестте дни между края на лагерното събрание в Ексетър на 17 август и 22 октомври 1844 г., когато вратата се затвори. Тези шестдесет и шест дни от милеритската история илюстрират последните дни и в това отношение илюстрират прогласяването на вестта на Среднощния вик от сто четиридесет и четирите хиляди.

Петте дни до Петдесетница съответстват на шестдесет и шестте дни, през които милеритите прогласяваха вестта на Среднощния вик, която също бе предобразена от тържественото влизане на Христос в Йерусалим. Първата от трите стъпки е празникът на тръбите, който е седмата тръба, или третото горко, или ислямът в последните дни, а тържественото влизане на Христос бе предшествано от отвързването на едно осле.

Пророчески това посочва, че развързването на ослицата бележи началото на тържественото влизане, което е Среднощният вик. Библейското пророчество трябва да бъде приложено в последните дни към шестото царство на библейското пророчество — земния звяр, Съединените щати. Ислямът ще поразии Съединените щати, както направи на 11 септември, като по този начин ще отбележи началото на прогласяването на Среднощния вик със значителен удар върху Съединените щати от страна на исляма, и края на прогласяването на Среднощния вик с друг значителен удар върху Съединените щати от страна на исляма, защото Исус винаги илюстрира края на едно нещо с началото на едно нещо.

Вестта на Петдесетница е вестта на силния вик, а силният вик е просто ескалация на вестта на Среднощния вик. В милеритската история Среднощният вик приключи, когато вратата бе затворена на 22 октомври 1844 г., и той приключва, когато вратата се затвори при неделния закон в последните дни. На Петдесетница Петър прогласи вестта на Йоил, а Петдесетница е омега-завършекът на Среднощния вик, така че алфа-началото на Среднощния вик — Петър — по пророческа необходимост трябва също да представя вестта на Йоил. При Среднощния вик Петър е в Деяния, глава втора, в горницата в третия час, а после, в същия ден, в деветия час, той е в храма и прогласява вестта на Йоил.

Петър е символът на сто четиридесет и четирите хиляди при Петдесетница, която е краят на Среднощния вик, и той е символът на сто четиридесет и четирите хиляди в началото на Среднощния вик. Запечатването и издигането на сто четиридесет и четирите хиляди започва с развързването на осела, когато ислямът нанася удар. Когато милеритите напуснаха лагерното събрание в Ексетър, те понесоха вестта като приливна вълна и символично предобразиха сто четиридесет и четирите хиляди, които повтарят това преживяване.

Това приложение става по-сериозно, когато осъзнаете, че Петър представя онези, които прогласяват вестта на Среднощния вик при лакмусовия и третия изпит на петдесетия период. Третият час за Петър при Петдесетница го поставя в горницата, а горницата е също и десетте дни преди Петдесетница. Вторият изпит на петдесетия период е тридесетдневният храмов изпит, който следва основополагащия изпит. Вторият изпит на храма изисква от верните чрез вяра да влязат в Пресветото място, където греховете им се

заличават и където чрез вяра са посадени с Христос в небесни места. Книгата Деяния ни уведомява, че Петър започна своята проповед върху книгата на Йоил в третия час в горницата, а после, в деветия час, беше в храма.

А Петър, като застана с единадесетте, издигна гласа си и им каза: Мъже юдеи и всички, които живеете в Йерусалим, нека това ви бъде известно, и чуйте думите ми; защото тези не са пияни, както вие предполагате, понеже е само третият час на деня. Но това е онова, което беше изговорено чрез пророк Йоил. ... А Петър и Йоан се изкачваха заедно в храма в часа на молитвата, деветия час. Деяния 2:14–16; 3:1.

Христос бе прикован на кръста в третия час и Той умря в деветия час. Неговата смърт, погребение и възкресение са една жалонна точка с три стъпки. Третата стъпка, денят на първите плодове, поставя началото на петдесетте дни, които завършват на Петдесетница. В алфата на петдесетия период третият и деветият час представляват отчетлив контраст, защото Христос бе жив в третия час и мъртъв в деветия. Петър беше в горницата в третия час и в храма в деветия.

Петдесетният сезон на петдесетте свещени дни по времето на Христос беше свещен пророчески период, пряко свързан с пророчеството за две хиляди и триста години. Той беше особено свързан с последната седмица от четиристотин и деветдесетте години за юдейския народ в Данаил 9. Тази свещена седмица, през която Христос потвърди завета, беше разделена на два равни периода от 1 260 пророчески дни. Сърцевината на тази седмица беше кръстът. Кръстът посочва третия и деветия час, и Петър на Петдесетница прави същото. В 34-та година, в края на същата тази свещена седмица, когато Корнилий изпрати за Петър от Кесария Маритима, беше деветият час.

В Кесария имаше един човек на име Корнилий, стотник от полка, наречен Италийският полк, благочестив човек и такъв, който се боеше от Бога с целия си дом, даваше много милостиня на народа и се молеше на Бога непрестанно. Той видя явно във видение около деветия час на деня Божий ангел, който влезе при него и му каза: Корнилий. А когато го погледна, той се уплаши и каза: Какво има, Господи? А ангелът му каза: Твоите молитви и твоите милостини възлязоха за спомен пред Бога. И сега изпрати мъже в Йопия и повикай Симон, чийто прякор е Петър. Деяния 10:1–5.

На следващия ден Петър се качва на покрива да се помоли около шестия час.

На следния ден, когато те пътуваха и се приближаваха към града, Петър се качи на покрива да се помоли около шестия час. И той огладня много и искаше да яде; но докато приготвяха, изпадна в унес и видя небето отворено, и някакъв съд да слиза към него, като голямо платнище, вързано за четирите ъгъла и спускано на земята, в което имаше всякакви четириноги земни животни, диви зверове, влечуги и небесни птици. И към него дойде глас: Стани, Петре, заколи и яж. А Петър каза: В никакъв случай, Господи; защото никога не съм ял нищо скверно или нечисто. И гласът му проговори отново втори път: Което Бог е очистил, ти не го наричай скверно. Това стана три пъти; и съдът пак се вдигна на небето. Деяния 10:9–16.

Призивът към Петър да дойде в Кесария е в деветия час, когато ангел пристига, за да се обърне към Корнилий. Корнилий представлява другите Божии чеда, които са призвани да излязат от Вавилон при неделния закон. Ангелът, който пристига при неделния закон, е вторият глас от Откровение осемнадесета глава, който призовава онези, които още са във Вавилон, да побягнат. Петър е сто четиридесет и четирите хиляди, а Корнилий е работниците на единадесетия час, които са представени на Петър като нечисти животни. Връзката между Петър и Корнилий е връзката от Откровение седма глава, където сто четиридесет и четирите хиляди са посочени във връзка с голямото множество. На Петър бе заповядано три пъти да стане, да заколи и да яде. Като сто четиридесет и четирите хиляди, призивът от Корнилий е мястото, където на знамето е заповядано да се издигне.

Корнилий се намира в Кесария Маритима, понякога наричана Кесария край морето. Седемнадесета глава на Откровение ни известява, че „водите“ „са люде и множества, народи и езици“. Водите са онези, които са извън Божията църква, а в Откровение, както и в Петровото видение за нечистите зверове, числото четири представлява целия свят. В Петровото видение има четири различни зверове и те слизат в платно, държано за четирите му ъгла. Връзката на Петър с Корнилий е представена също и чрез Ной и зверовете, които влязоха в ковчега.

Петър беше в Яфа, което означава „светла и прекрасна“, защото като символ на сто четиридесет и четирите хиляди Петър е светлото и прекрасно знаме за езичниците. Деветият час — тогава езичниците се пробуждат за знамето, което сестра Уайт определя като съботата, Божия закон, вестта на третия ангел и мисионерите по целия свят, които носят вестта на последните дни. Корнилий се пробуди за знамето, когато ангелът дойде в деветия час в Кесария край морето. Тогава вестта при петдесетия неделен закон отива към света — морето.

Издигането на знамето е представено също и като издигането на дома Господен над планините, а Петър се молеше на покрива на красивия, светъл град Йопия, в шестия час, непосредствено преди неделния закон на деветия час. Когато сто четиридесет и четирите хиляди бъдат запечатани, обстоятелствата на кризата в света ще подтикнат другите Божии чеда, които все още са във Вавилон, да потърсят светлина. Те биват водени да намерят Петър на покрива на къщата в Йопия.

Петър беше също и в Кесария Филипова в Матей шестнадесета глава. Кесария Филипова, в подножието на планината Ермон, носеше същото име като Кесария при морето, но между тях съществуваше ясно разграничение, тъй като единият град беше на сушата, а другият — на морето. Разпятието на Христос в третия час и Неговата смърт в деветия обозначават ясно разграничение между живот и смърт. Петър в третия и деветия час на Петдесетница обозначават ясно разграничение от горницата до храма. Кесария на сушата или Кесария на морето представя необходимия пророчески контраст на третия и деветия час, но няма пряко споменаване на третия час, когато Петър беше в Кесария Филипова. От свидетелството на двама или трима едно нещо се утвърждава, и чрез третия и деветия час на кръста, а също и в деня на Петдесетница, и двете илюстрации са представени чрез едно-единствено лице —

било Христос жив или в гроба, или Петър в горницата или в храма.

Третото свидетелство за третия и деветия час при двете Кесарии определя Петър като основния образ и в двата случая, както Христос беше в началото на петдесетния период, а Петър — в края на същия този период. Алфа-образът на третия час е същият като омега-образа на деветия час, като по този начин дава едно свидетелство, че Кесария Филипова е алфата на двете Кесарии. Второто свидетелство е, че името и на двата града е едно и също, така че името на главния образ и името на града са едни и същи. Трето свидетелство е противопоставянето между сушата и морето. Когато Петър беше в Кесария Филипова, беше третият час. Тук вестта става още по-сериозна.

Правилно е да се съпоставят два града с едно и също име, което и правим, но също така включваме третия и деветия час в приложението въз основа на свидетелството на Христос на кръста и на Петър при Петдесетница. Като съберем трите линии заедно — третия и деветия час на Христос, третия и деветия час на Петър при Петдесетница — установяваме третия час при Кесария Филипова. Същата тази пророческа логика следва да се приложи към Корнилий в деветия час, Петър в шестия час, а след това и към Петър при Кесария Филипова в третия час.

Петър присъства и при трите ориентировъчни белега; Корнилий е при шестия и деветия час заедно с Петър, но не и при третия в Кесария Филипова. Линията е свързана в едно, понеже всяка стъпка съответно е или третият, шестият, и деветият час — от Кесария Филипова, през Яфа, до Кесария Приморска. И двете Кесарии имаха своите културни корени, свързани както с Гърция, така и с Рим, но отличителната черта на Кесария Филипова беше това, че тя възплъщаваше отдалеченото, мистично езичество, а Кесария край морето беше търговски и административен център, съчетаващ гръцката култура с римското управление. Кесария Филипова беше символ на църковното държавничество, а Кесария Приморска — на държавното управление.

По линията от Кесария до Кесария, Йопия е средната стъпка от трите стъпки. Трите стъпки са представени от третия, шестия и деветия час. Кесария край морето в деветия час е неделният закон, когато евангелието отива при езичниците. Три часа по-рано, в шестия час, Петър е в Йопия, светлия и сияен град. Три часа преди това Петър е на празника на Тръбите в третия час. Кесария до Кесария е периодът на Среднощния вик. Петър представя онези, които прогласяват Среднощния вик от началото чак до края, защото Исус винаги съгласува началото с края. Среднощният вик започва с развързването на осела при граничния знак на празника на тръбите, където Петър прогласява вестта на Йоил.

Петър се намира при тройния ориентир на празника на тръбите: възнесението, последвано от съда. При този ориентир, в Матей шестнадесета глава, се повдига въпросът кой е Христос. Името на Петър е променено и Христос заявява, че именно върху тази Скала Той ще изгради Своята църква. Скалата, върху която е изграден храмът, е основата, а Петър в Кесария Филипова е вестта на първия ангел, която е основополагащата вест. Когато Петър достига до следващата стъпка, в Йопия, той се възнася, както направи и Христос в края на

четиридесетте дни на лично обучение лице в лице. Възнесението е също и паралел на кръста, първичното знаме на спасителната история; а кръстът е разделен на две части — с двамата разбойници, раздирането на завесата към Пресветото място, тъмнината и часовете.

А от шестия час настана тъмнина по цялата земя до деветия час. А около деветия час Исус извика със силен глас, казвайки: Ели, Ели, лама савахтани? тоест: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил? Матей 27:45, 46.

В Йопия, в шестия час, Петър се намира в пророческа точка на разделение — между изгубените и спасените, между светлината и тъмнината и между началото и края на Среднощния вик. Този прелом подчертава прехода на лаодикийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди към филаделфийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди. Той отбелязва пълното отхвърляне на лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден. Тази затворена врата на съда, представена чрез Деня на умилоствението, идва пет дни преди петдесетия неделен закон. Този съд е предшестван от възнесението, а преди него — от вестта на тръбата. Тези три стъпки представляват ориентирния белег, при който Божият печат се полага и вестта на Среднощния вик се прогласява от тържествуващата църква на онези, представени от Корнилий.

Петър прогласява вестта на Петдесетница, а Петдесетница отбелязва края на вестта на Среднощния вик. Следователно по пророческа необходимост Петър прогласява вестта и в началото на периода на Среднощния вик. Началото винаги илюстрира края. Вестта на Петър за Среднощния вик се овластява, когато магарето на исляма бъде отвързано и нападне Съединените щати, както отново прави при неделния закон. Това, че Петър прогласява вестта в третия и деветия час на Петдесетница, определя началото и края на Среднощния вик.

В разглежданата от нас линия четиридесетте дни, които завършват с Христовото възнесение, също така поставят началото на десетте дни в горницата. На петия ден от тези десет дни Денят на умилоствението показва, че греховете на Израил са изгладени и църквата се е приготвила. В третия час Петър беше в горницата на Петдесетница. В деветия час на неделния закон вестта се променя от среднощния вик към силния вик.

Провъзгласяването на вестта на Среднощния вик от Петър се случва, когато той е в третия час. Тази вест е белязана от празника на тръбите, когато магарето е отвързано, и от Кесария Филипова, а Кесария Филипова е също и Паниум. Паниум е представен в стихове тринадесети до петнадесети на Даниил единадесета глава. Петър посочва не само ислямски удар върху Съединените щати, когато магарето е отвързано в началото на провъзгласяването на Среднощния вик, но Петър същевременно е и при битката при Паниум, която води до неделния закон. Битката при Паниум е паралелно събитие на ислямския удар върху Съединените щати.

Ще продължим с тези неща в следващата статия.